Neposvečeni sladoledar[1]

Sladoledarska štorija

Ice cream story

V lepi deželici za devetimi gorami in devetimi vodami vre. Mnogim njenim prebivalcem zelo prija sladoled in hvaležno ga ližejo, a se je v zadnjem času pojavil legalističen zaplet pri dobavi. Nekateri pripadniki določenih sladoledarskih cehov (recimo jim Posvečeni) so mnenja, da le v njihovem cehu znajo izdelovati pravi sladoled, in bi radi dosegli prepoved sladoledarske dejavnosti za ostale ponudnike (tem recimo Neposvečeni). S tem bi v deželi dosegli prikladen monopol nad sladoledarskim poslom.

Situacija je zapletena. Posvečene finančno in moralno podpira deželna oblast. Zato imajo velike sladoledarne v mestnih središčih, izobraževanje njihovih sladoledarjev finančno podpira država, ljudje pa lahko tam sladoled dobijo brezplačno.

Sliši se bajno – vendar žal ni tako. Pred državnimi sladoledarnami Posvečenih se namreč vijejo dolge vrste čakajočih strank, na voljo pa sta le dva okusa – vanilija in čokolada. O številu kepic, ki jih dobi stranka, odloči sladoledar. Postrežejo pa samo tiste, ki izkažejo dovolj veliko željo po sladoledu. Marsikatero stranko v teh sladoledarnah navdaja občutek hladne, industrijske atmosfere (pri čemer hlad ni omejen zgolj na sladoledno omaro). Nekatere stranke dobijo neprijeten vtis, da bi morale biti osebju hvaležne, da sploh dobijo kaj sladoleda. Vsled vsega tega se marsikdo, kljub svoji koprneči želji po sladki osvežitvi v poletni vročini, sladoledu raje odpove. In potem morda zavije v bife.

Ali pa na sladoled k Neposvečenim. Tam je stvar drugačna. Treba je sicer imeti denar, kepice so v glavnem samoplačniške in cenovno niso vsakomur dostopne. Čeprav se lahko sam odločiš, koliko si jih boš naročil. Na voljo pa so številni okusi – poleg že omenjene klasične dvojice sta jagoda in borovnica šele začetek, tu so potem še mango, ananas, pa punč in piškotek, pa brezlaktozni in brezglutenski sladoled, … Izbira je prav pestra, vsakdo lahko najde sebi primeren okus. Ali sladoledarnico, ki mu ustreza. Ponavadi gre za majhne, toda okusno urejene sladolednice z vzdušjem topline. Tam ti lahko odleže že zgolj od odnosa, ki ga ima osebje do tebe; počutiš se precej cenjenega in upoštevanega in da se

1 Opomba uredništva: Avtor tega prispevka je hotel ostati anonimen pod psevdonimom Neposvečeni sladoledar. Pišete mu lahko na naslov sladoledar@neposvečeni.si

osebje zares zavzame zate in da zanje nisi „le številka“. Nekateri sladoledarski mojstri celo sestavijo unikatno sladoledno simfonijo posebej za vsako stranko. Čeprav so tudi v velikih sladoledarnah Posvečenih zavzeti in srčni sladoledarji, stranke pravijo, da je odvisno, kako naletiš.

Tudi male sladolednice so sicer podvržene svoji lastni vrsti težav. Ponekod te privabijo živobarvni okusi ali njihova vabljiva imena, a se izkaže, da je sladoled voden, umetnega ali celo prav trpkega okusa (čeprav tudi v sladoledarnah Posvečenih še zdaleč ni vselej brezhiben). Lahko naletiš na sladolednico, ki ima vrtoglave cene, čeprav ni nič posebnega. Ali na ponudnika, ki premalo pazi na higieno in tvegaš salmonelo … Pomisliš, da bi bilo dobro, če bi oblast bolj regulirala raznoliko paleto sladolednic in sladoledarn. Saj si vendar vsak človek zasluži dostojen sladoled, vsaj takrat, ko je zares močna pripeka!

Prav za to gre, pravijo Posvečeni. Treba je ustrezno regulirati sladoledarsko panogo, v korist ljudstva in za njegovo dobrobit! Neposvečeni se počutijo, da so po krivici odrinjeni, zapostavljeni in neupoštevani. Že prej nismo imeli enakih možnosti, pravijo, sedaj pa naj bi nas kar odrezali? Veliko je prerekanja in nezadovoljstva na obeh straneh.

Poznavalci, prav tako na obeh straneh, pa se sprašujejo: Če hočemo regulirati sladoledno panogo, ali se ne bi bilo treba usmeriti na stvari, ki so pri sladoledu *resnično* pomembne? Torej na okus, teksturo, zdrave sestavine, higienski minimum pri pripravi in postrežbi ter podobno. Ali ne bi bilo modro čim bolj upoštevati dognanj, o katerih pišejo v *Analih sladoledarstva*, *Mojstrskem sladoledarju*, *Sladoledni harmoniji* in drugem strokovnem sladoledarskem tisku? Zdi se, da si mnogi sladoledarji (tudi kdo izmed bolj glasnih) s temi dognanji še zdaleč niso na ti. In ali ne bi bilo v vsej regulativni vnemi smiselno večkrat pokukati izza plank male deželice in se vsaj temeljito seznaniti s priporočili *Mednarodne sladoledarske zveze* ter s stališči drugih inozemskih združenj?

Vztrajno ponavljanje Posvečenih, da znajo le pripadniki njihovega ceha delati sladoled, vsi ostali sladoledarji pa ne, daje bolj vtis trme in nepotrebne togosti kakor prepričljivosti. Ob tem, da se celo marsikdo izmed njih hodi učit sladoledarske umetnosti k Neposvečenim, saj si želi obogatiti svoj mojstrski repertoar z dodatnimi sestavinami ali okusi (svojih skokov čez planke seveda ne obeša na veliki zvon). Poznavalci tudi ne morejo razumeti, čemu (vsaj uradno) vztrajanje nekaterih Posvečenih pri le dveh ali treh okusih sladoleda v času, ko jih je v stroki uveljavljenih in pri strankah dobro sprejetih že cela paleta, da njihovih medsebojnih kombinacij niti ne omenjamo. Čemu takšna silna previdnost in konzervativnost? Gre resnično samo za domnevne koristi strank ali nemara še bolj za cehovske privilegije, cehovski ljubosumnost in zavist? Morda za nepripravljenost na dialog ali za izključevalnost? Občutek večvrednosti?

Kdaj bo prikupna žepna deželica dočakala dan, ko bo lahko vsak državljan šel po svoji svobodni izbiri in pod enakimi pogoji na sladoled v katero koli sladolednico, brez strahu, da bi mu postregli slab ali celo pokvarjen sladoled? Kdaj bo konec gonje za sladoledarski apartheid in cehovskih bitk in bodo vsi sladoledarji končno združili svoje moči v prizadevanju, da skupaj ustvarijo zares dober sladoled, v splošno zadovoljstvo in srečo prebivalcev svoje lepe deželice? Bo oblast v deželici dovolj modra, da se bo uspela izogniti naivnosti in ozkosti in ne bo pritegnila zgolj parcialnim cehovskim interesom Posvečenih? Bo znala delovati v resnično zaščito strank sladoledarjev namesto v zaščito privilegijev nekaterih cehov? Bo kdaj celo napočil dan, ko bodo vsi sladoledarji za enako kakovostno delo enako podprti iz javne deželne blagajne?

Vse to bo pokazal čas. Do takrat pa imajo prizadeti vsekakor možnost, da se vsaj potolažijo z raznolikimi okusi kakovostnega sladoleda.

Opomba: Vsakršna podobnost med zgornjo štorijo in čimer ali komer koli drugim v Univerzumu je seveda zgolj naključna.